

Hồi thứ ba mươi tư

Miền Cương Tiên Ác

Lại nói trên đường từ Hoàng Đơn ra vùng Miêu Cương Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã được Nhân Thu Thủy kể lại chuyện nàng bắt gặp Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cùng cỡi thần điêu đến Vô Đầu Cốc cầu viện. Và sau khi nghe xong, Bạch Nguyên Chương đã mỉm cười nói với Như Thiên Hân :

- Như huynh, sau khi tận diệt bọn hung ác ngoan cố vùng Miêu Cương rồi chúng ta có thể dành tất cả tâm lực vào việc giúp dân cứu nước khôi phục sơn hà. Chỉ còn lại vài chuyện tình duyên giữa Phó lão đệ với hai vị Nhân, Cổ cô nương mà thôi. Lúc ấy, Như huynh vừa là bậc sư trưởng của Phó lão đệ và Nhân cô nương lại vừa là vị minh chủ Hoàng Đơn nếu được một lời của Như huynh thì có thể tác hợp cho cuộc tình duyên giữa ba thanh niên nam nữ này được...

Nghe nói, Như Thiên Hân đưa mắt nhìn Nhân Thu Thủy đang đỏ mặt e thẹn miệng cất tiếng cười ha hả ngắt lời :

- Bình sinh Như mỗ gạt được chuyện sâu tình kim cổ nhỏ được giọt lệ tử hờn vong quốc; nhưng không bao giờ dám xen vào chuyện tình duyên nhi nữ ! Bởi vì trong chữ "Tình" tuy đủ cả những nỗi bi hoan li hợp, làm điều đúng biết bao anh hùng hảo hán. Nhưng kết quả là hung, là cát, là họa, là phúc là nguyệt khuyết hoa tàn, là bách niên giai lão, đều do ý niệm chân thành hay không chân thành của những người trong cuộc mà nên ! Lão phu nhận thấy Thu nhi thiên tính rất thuần hậu, phúc trạch rất đầy đặn, trong mệnh cung chỉ có một tai kiếp duy nhất, nhưng đã được giải trừ bằng cái nạn cụt một ngón tay. Cho nên lão tin rằng trong thâm ý nó đã có sự đối xử thỏa đáng, không cần tới bọn người ngoài cuộc như chúng ta phải bận tâm lo lắng nữa !

Nhân Thu Thủy nghe nói thì nàng đã hiểu rõ thâm ý của sư phụ, nên nàng càng giữ vững quyết định lúc ban đầu là sẽ tận lực thành toàn mối duyên giữa Cổ Phiêu Hương với Phó Thiên Lân đã, rồi sau tự mình sẽ tính toán tùy theo tình thế !

Sau khi chủ ý đã định nàng cũng không còn e thẹn nữa, mà vừa đi vừa nói với Như Thiên Hân :

- Sư phụ, có lẽ chúng ta đi nhanh quá, sợ rằng Phó Sư huynh và Cổ tử tử theo không kịp chăng ?

Bạch Nguyên Chương cất tiếng cười ha hả ngắt lời :

- Nhân cô nương khỏi phải lo chuyện đó, vì Phó lão đệ và Cổ cô nương đã nhờ cặp Thần điêu phi hành nếu chúng ta không đi nhanh, e rằng hai người lại tới Dã Nhân Sơn trước, mà rồi vô tình xảy ra chuyện lời thôi, bị hại bởi tay hai lão quái vật đó cũng nên.

Quả nhiên sự liệu đoán của Bạch Nguyên Chương đã rất đúng. Vì Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đã sợ thất kính với các bậc trưởng lão nên hai người không dám cười chim phi nhanh mà chỉ đi bộ. Do đó, đã chậm trễ không toán nào gặp nhau để rồi bị xảy ra nhiều chuyện rắc rối sau này.

Nguyên sau khi trốn khỏi Thanh Lương Đài, hai tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạc Đạo Phỉ Nam Kỳ không rời khỏi Hoàng Sơn ngay. Vì lúc đó Phỉ Nam Kỳ đã bị nội thương khá nặng cần phải vội kiếm một khu rừng ẩn vào để uống thuốc và tĩnh tọa hành công chữa thương.

Sau khi vết thương tạm đỡ hẳn mới gượng cười hỏi Lôi Chấn Vũ :

- Chẳng hay Lôi huynh có hề hấn gì không ? Chớ riêng tiểu đệ thì đã bị con mụ họ Nhuế đánh trúng một chưởng khá nặng, chỉ sợ phải vận khí điều tức mất nửa buổi may ra mới có thể khôi phục được !

Lôi Chấn Vũ có vẻ đắc ý, cất tiếng cười khi khi nói :

- Con mụ họ Nhuế ấy kể như đã tới số rồi vì y thị đã đánh trúng ngang lưng tiểu đệ ngay chỗ tiểu đệ có mang một tấm da thú bảo hộ yếu huyết. Tấm da thú ấy gài sẵn nhiều loại “Ngũ độc mang” rất lợi hại. Cho nên tiểu đệ có thể đoán chắc, giữa lúc Phỉ huynh vận công chữa thương sắp sửa bình phục thì con tiện tì ấy có lẽ đã hồn lìa khỏi xác rồi cũng nên.

Nghe nói, Phỉ Nam Kỳ cũng lộ vẻ đắc ý, nhưng mà vừa vận công chữa thương vừa nghiêng răng hậm hực :

- Toàn bộ kế hoạch của chúng ta trong kỳ Đại Hội Hoàng Sơn này đều do một tay thằng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân phá hỏng. Nếu mấy con thần thú của Phỉ huynh không bị nó lén giết chết thì ...

Không đợi Phỉ Nam Kỳ nói hết, Lôi Chấn Vũ đã mỉm cười đắc ý tiếp lời :

- Phỉ huynh bất tất phải tiếc rẻ làm chi. Đừng nói gì trong Bách Thú Nham của Lôi mỗ hãy còn hàng hà sa số mãnh thú thần dị mà chỉ kể ngay mấy nơi hiểm yếu thiên nhiên trong núi Dã nhân, sức người cũng đã khó kháng cự rồi ! Hiện giờ Phỉ huynh và tiểu đệ, chúng ta hãy tạm dẹp tráng chí xưng hùng vũ nội trong một thời gian ngắn mà tiêu dao nhàn hạ trong Bách Thú Nham, đợi mấy tên lão quỷ trong bọn Như Thiên Hân tự dẫn xác

đến nộp. Lúc ấy sẽ là ngày mà chúng ta được thỏa thích trả thù để hoàn thành chí nguyện!

Nghe nói, trên nét mặt Phí Nam Kỳ thoáng lộ vẻ danh ác gật đầu khen ngợi:

- Đến bây giờ tiểu đệ mới thực lấy làm phục về dự mưu bố trí cơ sở rút lui của Lôi huynh tại Dĩ Nhân Sơn. Nhất là kế hoạch đưa con Anh Vũ Bích Linh vào Đào Hoa Vạn Kiếp Nguyên để làm mồi nhử thì thật càng cao minh...

Hai tiếng cao minh vừa thoát khỏi miệng lão quái đột nhiên lão ngừng bật nửa chừng, rồi nhìn Lôi Chấn Vũ xua tay ra hiệu im lặng!

Lúc này Lôi Chấn Vũ tuy chưa phát hiện điều gì khác lạ nhưng hẳn biết Phí Nam Kỳ có thánh giác rất linh mẫn nên cũng vội vàng ngồi im lặng tai chú ý phía ngoài rừng.

Quả nhiên một lát sau bên ngoài cánh rừng này đã có tiếng người nói chuyện và bước chân đi.

Hai tên lão quái, phần thì sợ cô thế, phần thì một tên bị thương chưa khỏi, nên chúng đành phải cố nín hơi nghe ngóng.

Sau khi nghe rõ tiếng người nói chuyện bên ngoài chúng lại càng căm hận thêm vì mấy người này không ai khác hơn là Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy ba người.

Khi mấy tay đại đối đầu đi xa rồi, Lôi Chấn Vũ mới nghiêng răng hàm hực nói với Phí Nam Kỳ:

- Tên lão tặc Như Thiên Hân quả thực ghê gớm, Đại Hội Hoàng Sơn vừa mới kết thúc, mà hắn đã lập tức theo ra vùng Miêu Cương để tìm cách hãm hại chúng ta. Đã thế chúng ta cứ để cho chúng đi trước còn chúng ta ngấm ngấm theo sau. Lôi mỗ sẽ lợi dụng những địa thế hiểm yếu quen thuộc trong Miêu cương tìm cách cho bọn lão quỷ Như Thiên Hân sẽ phải tiêu xương nát thịt, mang hận tại vùng Nam Hoang mới cam tâm!

Phí Nam Kỳ nghe nói, cũng nghiêng răng nguyên rủa:

- Công lực của tên lão quỷ Như Thiên Hân quả thực ghê người. Hắn bị cùng một lúc luồng Đạo gia Tiên Thiên Cương Khí của tiểu đệ, và ngọn Ngũ Độc Âm Phong Chảo của Lôi huynh hợp thủ tấn công bất thành linh, thế mà hắn vẫn chẳng hề hấn gì, đủ rõ công lực của hắn đã vào hạng siêu tuyệt đương thời, khó có người đối thủ. Tuy nhiên, phen này thực là trời giúp chúng ta xui khiến hắn dẫn xác ra vùng Miêu cương này. Câu tục ngữ nói rất đúng: “Lượng tiểu phi Quân tử, vô độc bất trượng phu”. Lôi huynh cứ việc thẳng tay lợi dụng những nơi hiểm trở thiên nhiên vô hạn khiến chúng phải vùi xương vùng Nam Hoang. Và tiểu đệ cũng chuẩn bị xuất kỳ bất ý cho bọn lão quỷ này nếm thử mùi

vị lợi hại của ngọn Cửu Chuyển Tam Hoa Bích Ngọc Như Ý của tiểu đệ mới được!

Nói tới đây, hần bỗng nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc bảo Lôi Chấn Vũ :

- À này, Lôi huynh cần phải lưu ý, tên lão quỷ Như Thiên Hân ấy cũng đã ở vùng Miêu Cương rất lâu...

Không đợi Phí Nam Kỳ dứt lời, Lôi Chấn Vũ đã cất tiếng cười khà khà đáp :

- Phí huynh cứ việc yên tâm, tuy cũng ở miền Nam Hoang, nhưng hần ở vùng Cao Lê Công Sơn, còn tiểu đệ ở vùng Dã Nhân Sơn. Mỗi nơi mỗi khác nhau, và mỗi nơi đều có một sự kỳ dị đặc biệt của nó. Chỉ cần chúng dám bước chân vào vùng Dã Nhân Sơn của tiểu đệ, là chúng ta có thể chiếm được địa lợi. Huống chi, họ lại ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, rất dễ ám toán. Theo ý tiểu đệ thì chỉ riêng một ngọn suối độc Đào Hoa Vạn Kiếp Nguyên giết người một cách vô hình, và Cây Bích Ngọc Như Ý oai lực tuyệt luân của Phí huynh cũng đủ khiến bọn lão quỷ ấy uống mạng, võ công tuyệt thế trong mình mà đã tan xương nát thịt, trước khi kịp thi triển tài năng đối phó!

Nghe Lôi Chấn Vũ nói một hơi Phí Nam Kỳ cũng nhận thấy thủ đoạn ám toán này quả thực nắm chắc cả mười phần thắng. Hần thầm nghĩ, phen này nhất quyết sẽ không câu nệ qui củ võ lâm gì nữa mà cứ việc thừa cơ hội thi triển cây Bích Ngọc Như Ý thì dù Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân có võ học tinh thông đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi một văng Cửu Chuyển Huyết Hoa Kiềm Tì và ba đóa Mê Thần Độc Tâm mật tàng trong cây Bích Ngọc Như Ý diệu dụng vô cùng mà hần chưa kịp phát huy oai lực tại Đại hội Hoàng Sơn.

Trong lòng cao hứng, nên thương thế của hần cũng được bình phục một cách mau lẹ. Và khoảng một giờ sau hai tên lão quái Lôi Phí đã len lén đuổi theo bọn ba người Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy ra vùng Miêu Cương. Nhưng sau khi bọn chúng đi được một lúc, thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cũng nổi gót nhắm hướng Dã Nhân Sơn ngày đêm dong ruổi.

Thành thử trong ba toán cùng đường, toán Như Thiên Hân ba người đã đến mục tiêu trước tiên.

oOo

Dã Nhân là một vùng hoang vu, từ trước đến nay chưa được khai hóa.

Bách Thú Nham nằm trong khu vực rậm rạp hiểm ác nhất của dãy núi này. Suốt ngày khí hậu âm u lạnh lẽo, bao phủ bởi những luồng lam yên chương khí, lại thêm độc trùng dị thú không biết bao nhiêu mà kể.

Trong số ba người, thì Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã từng cùng Cô

Vân Đạo Trưởng vào Bách Thú Nham một lần trong dịp đi cứu Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên, còn Nhân Thu Thủy cũng được tới đây một lần trong dịp đi với Công Tôn Đình và Phó Thiên lân đến đòi con Anh Vũ Bích Linh. Chỉ có Đan Tâm Kiếm Như Thiên Hân là lần thứ nhất ông ta đặt chân vào vùng Dã Nhân Sơn này.

Ba người vừa bước chân vào dãy núi rừng rậm rạp được một đôi đũa gặp ngay một lớp Kim tiền độc chướng và một con Thất linh độc xà. Nhưng với y thuật thần kỳ của Bạch Nguyên Chương và võ công siêu tuyệt của Như Thiên Hân thì độc chướng với độc xà đâu có thể ngăn cản được bước chân của họ.

Khi gần tới Bách Thú Nham Bạch Nguyên Chương đầu tiên cảm thấy có điểm khác lạ, vì trên bãi đá phẳng trước đây có loại mãnh thú chạy nhảy lui tới nhưng hiện giờ lại im lìm như một cõi chết. Thấy vậy Bạch Nguyên Chương vội ra hiệu cho Như Thiên Hân và Nhân Thu Thủy tạm ngừng bước rồi giơ tay trở một cửa hang lớn dưới chân ngọn núi cao nhất, về mặt trang trọng nói :

- Trong động huyết kia là nơi ẩn náu của Đồng Cổ Thiên Tôn cùng lũ môn hạ và bầy ác thú của hắn. Ngày thường trên bãi đá phẳng trước cửa động huyết có rất nhiều ác thú qua lại gầm rống. Trái lại sao bây giờ lại im lìm như thế, hay là chúng đã sắp đặt âm mưu độc kế gì ?

Tới đây Bạch Nguyên Chương ngừng lời, nhìn Đan Tâm Kiếm Khách một cái rồi mới tiếp tục nói :

- Như huynh thần công cái thế tuyệt học vô song, đối với mấy con ác thú của lão quái tuy không đáng sợ, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng ngải độc của bọn người Mèo này mới được! Vì ngải độc là một loại ám khí mắt không trông thấy tai không nghe tiếng lại không có mùi vị gì, nếu chẳng may bị trúng độc thì khó chữa hơn các loại độc bình thường khác .

Nhân Thu Thủy nghe nói đến đây đã vội vàng ngắt lời Bạch Nguyên Chương, mà rằng :

- Thưa Bạch lão tiên bối, số ngải độc của tên lão quái Lôi Chấn Vũ đã bị con Qua Đen của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn lão tiên bối tiêu diệt hết cả rồi !

Nghe nói, Như Thiên Hân bất giác phì cười trách nhẹ :

- Thu nhi đã lưu lạc hành hiệp giang hồ bốn phương đã được mỹ hiệu Tử Dịch Thanh Loa, mà tại sao kiến thức còn nông nổi đến thế ? Ngải độc Miêu cương đâu phải loại binh khí thần diệu tiền cổ mà một khi bị hủy không kiếm ra được cái khác. Mặc dầu con Qua Đen của Công Tôn lão tiên bối đã tiêu diệt hết Ngải độc của hắn, nhưng chẳng lẽ hắn không biết luyện lại lớp khác hay sao ?

Nói tới đây Như Thiên Hân lại nhìn sang phía Bạch Nguyên Chương gật đầu nói tiếp:

- Người ta nếu muốn dẫn thân vào chốn giang hồ hiểm ác để tảo đảng quần ma, tiểu trừ bại hoại, thì ngoại trừ một thân võ công và một bầu nhiệt huyết ra, cần phải có một sự tính toán kỹ càng chu đáo và lão thành tri trọng như Bạch huynh mới không bị uổng công lỡ việc. Hiện giờ, nếu Bạch huynh cảm thấy tình hình Bách Thú Nham có hơi khác lạ, thì chúng ta chớ nên hấp tấp xông vào sào huyệt của tên lão quái làm gì mà nên gọi chúng ra nói chuyện có lẽ tiện hơn!

Nghe nói Bạch Nguyên Chương vừa gật đầu hội ý, Như Thiên Hân đã nạp khí đan điền hướng về phía cửa động huyệt rú lên một tiếng dài lãnh lút.

Khi tiếng hú của Như Thiên Hân vừa dứt, liền nghe trong Bách thú động có nhiều tiếng chân mãnh thú bước đi rất nặng nề.

Một lát sau, từ nơi cửa động huyệt, bỗng xuất hiện bốn Khai Đơn Thần Tê mở đường bước ra.

Theo sau Khai Đơn Thần Tê có tới bốn chục con Kim Mao cự báo và tám hàng mãnh hổ lông vàng; mỗi hàng bốn con mãnh hổ, bày mãnh thú có tới ngót trăm con, nhưng ngoài tiếng bước chân nặng nề ra không có tiếng động gì khác, và con nào con nấy đều đi đứng có hàng lối, thứ tự. Khi ra khỏi cửa Bách thú động mười trượng, chúng sắp thành hai hàng đứng rất nghiêm chỉnh.

Thấy vậy, Bạch Nguyên Chương liền quay sang Như Thiên Hân mỉm cười nói:

- Cho đến giờ này mà tên lão quái Lôi Chấn Vũ vẫn còn huênh hoang khoe mãi thực đáng buồn cười!

Tới đây lão ngằn ngừ giây lát rồi lại nói tiếp:

- Tuy nhiên nếu tất cả những con ác thú này cùng xông ra một lượt kể ra cũng khó bề đối phó!

Như Thiên Hân khẽ gật đầu mỉm cười, chưa kịp đáp thì trong Bách Thú Động xuất hiện thêm một bày mười sáu con Khỉ đột tóc vàng và bốn con Đười ươi cao lớn kỳ dị con nào cũng cao tới 6, 7 thước!

Phía sau bốn con Đười ươi là bốn gã người Mèo nửa thân trên ở trần ngang lưng quấn một mảnh da thú, tay cầm năm ngọn lao bằng thép có ánh sáng xanh dờn chói loà cả mắt!

Chờ một lúc lâu không thấy hai lão quái Lôi Chấn Vũ và Phỉ Nam Kỳ xuất hiện, Như Thiên Hân bèn rú lên một tiếng lãnh lãnh nữa rồi lớn tiếng hỏi:

- Lôi Chấn Vũ và Phỉ Nam Kỳ đâu! Xin mời ra tiếp chuyện!

Bốn gã người Mèo ngơ ngác lắc đầu, hình như không hiểu đối phương nói gì. Thấy vậy Như Thiên Hân khẽ cau mày dùng tiếng Mèo hỏi lại một lượt nữa.

Lúc này bốn tên người Mèo mới hiểu chúng vội dùng tiếng thổ ngữ đáp lời :

- Lôi Thiên Tôn và Phỉ Đạo Trưởng đều vào Trung Nguyên dự Đại Hội Hoàng Đơn chưa quay trở về. Chúng bay quý tánh tôn tính đại danh là gì và có điều chi cần chỉ giáo ?

Nghe mấy câu trả lời Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương chỉ nhìn nhau cười gượng không biết tính sao. Vì nhầm theo ngày giờ thì quả thực mình đã đến đây trước đối phương. Hiện nay chủ nhân không có mặt chẳng lẽ với danh vọng của một bậc kiếm khách lừng danh và một bậc thần y hiệp nghĩa đương thời, lại đi ra tay tiêu diệt bốn tên hậu sanh bộ tốt và bày ác thú vô tri hay sao ?

Vì không biết tiếng Mèo, Nhân Thu Thủy bèn nhìn ân sư đề nghị :

- Sư phụ nếu hai tên lão quái chưa về tới sào huyết của chúng, chỉ bằng chúng ta hãy du ngoạn phong cảnh quanh đây mấy hôm rồi sẽ trở lại, cũng được. Và tiện đây xin ân sư hỏi thử mấy gã người Mèo này xem con Anh Vũ Bích Linh của Đỗ Vô Đầu lão tiên hối tặc con còn ở trong Bách Thú động không ?

Vì biết ái đồ rất quan tâm về con linh điểu nên Như Thiên Hân vội lên tiếng nói với gã người Mèo :

- Lão phu tên gọi Như Thiên Hân, người trong võ lâm thường gọi là Đan Tâm Kiếm Khách, vị này là một nhân vật trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu tên gọi Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương. Còn cô nương đây là tiểu đồ của lão phu tên gọi Tử Dịch Thanh Loa Nhân Thu Thủy...

Như Thiên Hân vừa giới thiệu xong ngoại hiệu của ba người bỗng thấy bốn gã người Mèo đã lập tức cầm những ngọn lao đang cầm xuống đất, rồi vòng tay trước ngực chào theo trọng lễ của người Mèo với thái độ rất cung kính.

Hành động của người Mèo càng làm cho Như Thiên Hân không tiện trở mặt ra tay, buộc lòng ông ta phải tiếp tục nói :

- Đại Hội Hoàng Đơn đã kết thúc rồi và các anh hùng hào kiệt bốn phương đã đồng lòng minh thệ gạt bỏ tư cừu để lo việc khôi phục quốc gia. Chúng tôi đến đây là để tìm gặp hai vị Lôi, Phỉ bàn tính đại sự. Nay các vị ấy chưa về, thì xin hẹn bảy hôm nữa chúng tôi sẽ lại tới cũng được. Và tiện đây lão phu xin hỏi thăm một chuyện, chẳng hay con anh vũ màu biếc biết nói tiếng người có còn ở trong Bách thú Động không ?

Hai gã người Mèo đứng phía bên tả nghe xong liền ứng tiếng đáp :

- Con anh vũ biết nói tiếng người ấy không còn ở đây nữa !

Nghe nói Nhân Thu Thủy đính ninh cho rằng con Anh Vũ Bích Linh đã bị Đồng Cổ Thiên Tôn giết chết nên nàng vừa buông tiếng thở dài, tỏ vẻ thương tiếc, thì đã nghe hai gã người Mèo lại nói tiếp :

- Nó đã được Lôi Thiên Tôn gởi tặng Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà tại Đào Hoa Nguyên ở trên dãy núi phía tây nam Bách Thú Nham để làm món lễ vật chúc thọ rồi.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy hơi yên tâm nhoẻn miệng cười, nàng vừa gọi được hai tiếng “Ơu phụ” thì đã bị Như Thiên Hân xua tay ngắt lời nàng để nói với hai gã người Mèo :

- Nếu vậy, khi nào Lôi Thiên Tôn và Phí Đạo trưởng về nhờ các vị chuyển lời nói rằng bảy hôm nữa chúng tôi sẽ tới thăm viếng.

Nghe nói bốn gã người Mèo cùng cúi mình chào đập mạnh mấy mũi lao sắt chạm vào nhau phát ra những tiếng loảng xoảng rồi dẫn bảy mãnh thú sắp thành hàng ngũ dàn chào tiễn khách !

Vì quá quan tâm về con linh điểu nên khi vừa rời khỏi Bách Thú Nham xuống tới chân núi Nhân Thu Thủy đã vội nói với Như Thiên Hân :

- Ơu phụ, thời gian bảy ngày nữa cũng còn khá lâu, hay chúng ta thừa dịp này tìm đến Đào Hoa Nguyên dò la xem Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà là một nhân vật như thế nào mà từ trước đến nay chưa bao nghe tiếng bao giờ .

Dan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân hiểu ý ái đồ lo lắng về an nguy của con linh điểu Bách linh nên nàng mới đề nghị như vậy, mà thực ra chính ông ta cũng có ý thừa dịp để tìm hiểu xem tại sao trong vùng lam sơn chướng khí này, lại có một nơi mang danh hiệu Đào Hoa Nguyên với vẻ thơ mộng như thế

Sau khi Bạch Nguyên Chương đồng ý ba người liền thi triển thành công tuyệt diệu cùng lướt đi như bay, nhằm hướng tây nam cất bước.

Dọc đường tuy có gặp nhiều trở ngại vách đá cheo leo và đèo sâu nguy hiểm, nhưng với võ học thần kỳ của ba bậc vĩ nhân già trẻ này chẳng có chi là khó khăn mà vẫn có thể lên xuống qua lại như chơi.

Theo lời của bốn gã người Mèo môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn thì từ Bách Thú Nham đến Đào Hoa Nguyên phải qua ba ngọn núi cao. Nhưng khi mọi người mới vượt được hai đỉnh kỳ phong thì cảnh sắc trước mắt cũng đã khác đi vô cùng !

Bởi vì Dã Nhân Sơn đã là một vùng hoang vu chưa được mở mang thì đúng lý ra chỗ nào cũng gặp cây cối um tùm lam sơn chướng khí, hoặc các loại kỳ trùng dị thú mới phải. Đằng này cảnh sắc lại chẳng thua gì tiết mùa xuân ở vùng Giang Nam. Chỉ thấy một cánh đồng cỏ bát ngát phẳng lì như tấm thảm xanh. Liều rữ như tơ, suối trong như lọc, lại

thêm bướm lượn ong bay chim kêu phụng múa đầy đồng, khiến người ta có cảm tưởng đây là một nơi tiên cảnh bồng lai, chứ không phải vùng Man hoang hóa ngoại!

Nhân Thu Thủy là cô gái trẻ tuổi còn đượm nét thơ ngây nên khi thấy cảnh sắc kỳ quan này thì nàng đã cao hứng vỗ tay tán thưởng mà rằng:

- Bạch lão tiên bối cảnh sắc nơi đây so với nơi ẩn cư của sư phụ vẫn bối tại Cao Lê Công Sơn, xem ra còn có phần đẹp đẽ hơn nhiều, và không thua gì Thanh Lương Đài tại Hoàng Sơn...

Dan Tâm Kiếm Khách cũng gật đầu đồng ý:

- Phong cảnh tại đây quả thực tráng lệ chỉ đáng tiếc là chung quanh lại rất nhiều rắn rết hổ báo và độc vụ kỳ chương mà thôi!

Bạch Nguyên Chương cũng khẽ miêng than tiếc:

- Rắn rết hổ báo còn dễ tiêu diệt chứ độc vụ kỳ chương thì thực là khó lòng mà cải biến hoặc đề phòng. Cảnh sắc vùng này tuy nhiên có thanh tú hấp dẫn thực nhưng cũng không thiếu gì những vật kỳ độc xuất hiện bất thường. Kìa, Như huynh thử nhìn chung quanh dưới gốc cây rậm rạp kia xem!

Như Thiên Hân vội đưa mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Bạch Nguyên Chương thì thấy dưới gốc một tàn cây lạ không biết tên có một lớp vỏ mọc chung quanh độ năm sáu thước vuông đã lộ màu khô đét vàng úa như sắp bị tàn lụi...

Nhân Thu Thủy thấy vậy thì đem lòng sinh nghi nàng vội bước tới gần để quan sát cho rõ.

Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương cũng cùng nối gót bước theo. Và giữa lúc Nhân Thu Thủy đang cúi mình xuống sát mặt cỏ để xem xét, thì bỗng nhiên nghe có tiếng gọi giật giọng của Bạch Nguyên Chương:

- Nhân cô nương hãy cẩn thận chớ nên đụng tay vào lớp vỏ này có chất kỳ độc nguy hiểm lắm...

Nghe nói, Nhân Thu Thủy kinh hãi vội rút tay lại và nhảy tháo lui năm sáu bước về phía sau.

Như Thiên Hân đứng đàng xa cau mày quan sát nhận thấy hình như mỗi cọng cỏ úa nát này đều như bị dội nước sôi một lượt và thỉnh thoảng bốc lên một mùi khó ngửi muốn lợm giọng. Với già nửa đời người lịch lãm kinh nghiệm giang hồ như Đan Tâm Kiếm Khách mà cũng không nhận ra loại độc vật gì đã làm cho cả một vùng cỏ rộng biến thành ra úa nát như thế.

Nhân Thu Thủy cũng đồng quan sát một lúc lâu rồi bỗng nhiên nghe nàng kêu

một tiếng kinh ngạc đưa tay chỉ vào giữa đám cỏ khô úa nói :

- Ô kìa, lạ quá, sư phụ và Bạch lão tiên bối thử nhìn xem tại sao khóm cỏ kia lại không bị chất độc tàn phá mà vẫn xanh tươi như thế nhỉ?

Nghe nói, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương đều chú mục nhìn kỹ, quả nhiên họ cũng phát hiện trong đám cỏ úa chung quanh gốc cây có một khóm cỏ lạ như cỏ Ích Mẫu nhưng cuống lá rất nhỏ và trên mỗi chiếc lá hình bầu dục ấy đều có một đường sống màu vàng nổi lên.

Đặc biệt là cả khóm cỏ chỉ có năm cọng lá trông xanh mướt rất đẹp mắt.

Thấy khóm cỏ có màu sắc khác lạ Như Thiên Hân biết ngay đây là một loại dị thảo rất hiếm, nhưng không biết tên gọi giống cỏ gì mà không bị nhiễm độc và không hiểu giống cỏ này có còn diệu dụng gì khác nữa, cho nên ông ta vội quay lại hỏi Bạch Nguyên Chương :

- Bạch huynh là một bậc thần y đương thời, chắc giỏi phân biệt các giống thảo mộc và có thể hiểu được giống cỏ này thuộc loại dị thảo gì chứ ?

Nghe hỏi Bạch nguyên Chương khẽ lúc đầu cười gượng đáp :

- Trời đất bao la, thiếu chi những chuyện kỳ lạ. Chẳng nói đâu gì Như huynh, thường ngày tiểu đệ vẫn tự phụ là biết nhiều giống thảo mộc, nhưng giống cỏ kỳ dị này thì quả thực tiểu đệ chưa từng gặp bao giờ !

Như Thiên Hân cau mày lộ vẻ thất vọng :

- Cả đến Bạch huynh mà cũng không biết giống cỏ này thì đủ thấy sự trân kỳ của nó, vậy hôm nay chúng ta đã tình cờ gặp được ở đây, nên hái lấy để dành về sau sẽ phân chốt tìm hiểu dần dần, kể ra cũng là một việc thích thú đáng làm!

Nghe nói Bạch nguyên Chương cũng gật đầu đồng ý. Kế đó ông ta lấy ra một gói thuốc bột giải độc, thoa cẩn thận vào cả hai bàn tay, rồi mới cúi xuống nhổ khóm cỏ lạ.

Đất ngờ giữa lúc ông ta đang cúi xuống và vừa nhổ được khóm cỏ lên, thì bỗng nhiên từ trên tàng cây lại rớt xuống một giọt nước đúng ngay sau gáy !

Tuy đã để tâm đề phòng trước, và khi giọt nước vừa nhều trúng sau gáy. Bạch Nguyên Chương biết ngay đã bị trúng độc nguy hiểm, nhưng ông ta không sao kịp thì triển công lực kháng cự mà đã hoa mắt, xây xẩm mặt mày rung mình một cái, rồi ngã xuống mê man không biết gì nữa !

Chuyện xảy ra bất thành linh, khiến Như Thiên Hân và Nhân Thu Thủy đều giật mình kinh hãi và cùng vội vàng chạy đến quan sát bình trạng Bạch Nguyên Chương. Nhưng vì cả hai thầy trò Như Thiên Hân đều không hiểu rõ nguyên nhân về giọt nước nhều trúng sau gáy Bạch Nguyên Chương nên sau một hồi xem xét, họ vẫn không tìm ra lý do tại

sao vị thần y đương thời lại bỗng nhiên bị ngã gục mê man bất tỉnh như thế.

Cuối cùng, Như Thiên Hân phải đề khí đan điền và vận công chặn đứng các kinh mạch chạy thẳng vào tim, biến cánh tay mặt thành một khúc sắt nguội rồi mới dám cầm cổ tay Bạch Nguyên Chương chắn mạch. Và khi vừa nắm vào cổ tay người bạn đồng hành, thì đã thấy tất cả động mạch như sắp ngưng chạy, và màu da cũng đã dần dần biến thành thâm tím sùng vù lên, tứ chi từ từ co quắp chỉ có bàn tay mặt ông ta vẫn cầm chặt khóm cỏ lạ vừa nhổ được !

Nhìn thăm trạng, Nhân Thu Thủy bất giác sa lệ run giọng nghẹn ngào :

- Đây thực là tai họa bất ngờ, không hiểu tại sao Bạch lão tiên bối là một bậc thần y đương thời, mà cũng không kịp đề phòng để đến nỗi phải bị trúng độc bất thần như thế.

Như Thiên Hân cũng chép miệng thở dài một tiếng mà rằng :

- Sự việc xảy ra thật quá rủi ro, nếu ta hoặc Thu nhi trúng độc thì còn có thể nhờ cậ vị thần y này cứu chữa. Đằng này ông ta lại bị trúng độc thì chúng ta đành bó tay chịu chết chớ chẳng còn biết làm gì !

Giữa lúc hai thầy trò Như Thiên Hân đứng nhìn Bạch nguyên Chương thương tâm buồn bã thì bỗng nhiên Nhân Thu Thủy chợt sức nghĩ ra điều gì, chỉ thấy nàng nhú cặp mày liễu lộ ánh mắt long lanh có vẻ hân hoan.

Thấy vậy Như Thiên Hân mừng rỡ hỏi :

- Thu nhi, hình như con đã tìm được cách cứu chữa cho Bạch lão tiên bối rồi phải không ?

Nhân Thu Thủy khẽ dạ một tiếng, đưa mắt nhìn chăm chú nơi lưng Bạch Nguyên Chương một lát, rồi mới ngằn ngừ hỏi :

- Sư phụ, có phải suốt đời làm thuốc của Bạch lão tiên bối ông ta chỉ luyện được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn hay chăng ?

Nghe nói Đan Tâm Kiếm Khách hơi có vẻ ngạc nhiên. Nhưng kể đó, ông ta như nhớ ra và lộ vẻ mừng rỡ, đang định trả lời thì lại nghe Nhân Thu Thủy lên tiếng hỏi tiếp :

- Đồ nhi còn nhớ Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn của Bạch lão tiên bối luyện chế đã được nổi tiếng là Võ lâm thánh dược bất cứ loại độc thương nặng đến đâu, chỉ cần còn một chút hơi thở, cũng có thể cứu sống được ! Sư phụ, hiện giờ tình thế rất nguy cấp, không hiểu trong mình Bạch lão tiên bối có mang theo viên Thánh Dược ấy để dùng cứu mạng cho ông ta hay không ?

Nghe nói, Như Thiên Hân khoan khoái, đặt tay trên trán mỉm cười nói :

- Theo sư phụ được biết thì Bạch đại hiệp đã tốn công cả đời người, sưu tập các loại linh dược dị thảo, chỉ luyện được có ba viên Cửu Chuyển phản hồn đan. Viên thứ nhất, năm trước tại Hồ Động Đình, ông ta đã đổi cho ta lấy thanh Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm, và viên đó đã được Thu nhi sử dụng trong việc cứu chữa nọc ong độc cho Bạch Y Đà Ông tại Lư Sơn. Còn viên thứ hai tự tay ông ta đã dùng để cứu Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Bằng Tâm trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn vừa rồi. Hiện tại còn một viên nữa, chắc thế nào ông ta cũng mang theo, vì loại thánh dược trân kỳ như thế, khi nào ông ta chịu rời khỏi mình. Tuy nhiên để đề phòng nhiệm phải chất kỳ độc nguy hiểm, Thu nhi hãy lánh xa, để sư phụ tìm kiếm trong mình ông ta xem sao.

Dứt lời, Như Thiên Hân liền vận công lực lên hai cánh tay thành hai khúc sắt nguội rồi mới dám lục soát trong mình Bạch Nguyên Chương, và quả nhiên đã bắt gặp trong lưng ông ta một chiếc ngọc bình nhỏ đựng viên linh dược bọc sáp màu đỏ.

Sau khi tìm gặp viên thuốc, Như Thiên Hân mừng rỡ quá, đang định bóp vỡ lớp sáp bọc ngoài để cho Bạch Nguyên Chương uống, thì bỗng nhiên nghe có tiếng ngăn cản “Hãy khoan” vang lên từ một gộp đá cách xa ngoài mười trượng với giọng thanh thoát trong trẻo như chuông ngân

Nghe nói Như Thiên Hân lộ vẻ ngạc nhiên và biết ngay kẻ vừa lên tiếng không phải người thường. Ông ta vội đưa mắt hướng về phía gộp đá chỉ thấy từ trong cánh rừng hoa đào bát ngát một thiếu nữ ăn mặc kỳ dị đang dịu dàng bước ra !

Nhân Thu Thủy nghe có tiếng ngăn cản sư phụ nàng cứu chữa Bạch Nguyên Chương, thì bất giác nàng khẽ hừ một tiếng nhưong đôi mày liễu, cặp mắt lộ thần quang lóng lánh định...

Thấy vậy, Như Thiên Hân vội xua tay ngăn cản, sợ nàng nóng tính vọng động trong khi chưa hiểu ý định của cô gái vừa bước ra như thế nào ...

Cô gái ăn mặc kỳ dị từ trong cánh rừng đào bước ra, có bộ tóc mây óng mượt, dài chấm ngang lưng. Minh mặc áo dài trắng mỏng dính như cánh ve sầu. Hình dung yếu điệu phong tư tuyệt mỹ. Cổ đeo một chuỗi hạt châu kỳ dị, hai cườm tay mang hai chiếc vòng bằng ngà thú chạm trổ rất đẹp. Chân không mang giày cất bước nhẹ nhàng như đi trên không khí. Trông cô gái tuy không kém một tiên nữ tuyệt sắc nhưng chỉ hiem cặp mày liễu hơi rậm, luôn luôn lộ sát khí cho nên trong nhất thời khó thể phân biệt được cô ta là nhân vật tà hay chánh ...

Vietkiem.com